

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 341/2014-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti C., s. r. o., zastúpenej A., s. r. o., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach vedených Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 23 K 4/2013 a Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 2 CoKR 78/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti C., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. marca 2014 doručená sťažnosť spoločnosti C., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaniach vedených Okresným súdom Trnava (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 23 K 4/2013 a Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 2 CoKR 78/2013. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 6. marca 2014.

Zo sťažnosti a z jej doplnenia z 28. marca 2014 (na základe výzvy ústavného súdu) doručeného ústavnému súdu elektronicky toho istého dňa vyplýva, že návrhom z 20. júna 2013 doručeným okresnému súdu 21. júna 2013 sa sťažovateľka ako veriteľka v zmysle ustanovenia § 11 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“) domáhala vyhlásenia konkurzu na majetok S., a. s. (ďalej len „dlžníčka“). Uznesením okresného súdu č. k. 23 K 4/2013-97 z 28. júna 2013 bolo začaté konkurzné konanie voči dlžníčke. Zároveň prípisom z 10. júla 2013 okresný súd vyzval dlžníčku, aby sa v lehote 20 dní písomne vyjadrila k návrhu na vyhlásenie konkurzu a aby osvedčila svoju platobnú schopnosť. Dlžníčka mala tiež predložiť doklady v zmysle ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a) bodu 1 zákona o konkurze a oznámiť okresnému súdu, či súhlasí s rozhodnutím o návrhu na vyhlásenie konkurzu bez nariadenia pojednávania. Dlžníčka podaním z 12. júla 2013 vyjadrila nesúhlas s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania a žiadala o jeho nariadenie. Na to okresný súd nariadil pojednávanie na 13. september 2013. Dlžníčka 26. júla 2013 doručila okresnému súdu požadované vyjadrenie k návrhu na vyhlásenie konkurzu (spolu s prílohami), v ktorom osvedčovala svoju platobnú schopnosť. Ďalším podaním z 30. júla 2013 dlžníčka vyjadrila podmienený súhlas s rozhodnutím o veci bez nariadenia pojednávania, a to za splnenia podmienky, že okresný súd dospeje k názoru, že podaním z 26. júla 2013 osvedčila svoju platobnú schopnosť a že bude rozhodnuté o zastavení konkurzného konania. Okresný súd prípisom z 1. augusta 2013 doručeným sťažovateľke 5. augusta 2013 vyzval sťažovateľku, aby v lehote 15 dní k predmetnému vyjadreniu dlžníčky zaujala písomné stanovisko. Lehota na zaujatie stanoviska sťažovateľke uplynula 20. augusta 2013. Aj napriek tomu, že sťažovateľke ešte stále plynula sudcovská lehota na vyjadrenie, okresný súd uznesením č. k. 23 K 4/2013-263 z 12. augusta 2013 zastavil konkurzné konanie voči dlžníčke. Toto uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku 19. augusta 2013. Vzhľadom na to, že okresný súd ešte pred skončením lehoty na zaujatie stanoviska vo veci rozhodol, sťažovateľka považovala potom už podanie stanoviska za zjavne zbytočné a nepodala ho. Následne okresný súd upovedomením z 13. augusta 2013 zrušil nariadený termín pojednávania. Keďže sťažovateľka považovala postup okresného súdu za nesprávny, podala proti uzneseniu z 12. augusta 2013 odvolanie. Uznesením

krajského súdu č. k. 2 CoKR 78/2013-369 zo 14. novembra 2013 bolo uznesenie okresného súdu potvrdené. Uznesenie krajského súdu bolo zverejnené v Obchodnom vestníku 7. januára 2014, a preto nadobudlo právoplatnosť 8. januára 2014.

Podľa názoru sťažovateľky postup okresného súdu bol nelogický, netransparentný, nezákonný a rozhodne zakladá pochybnosti o nestrannosti. Okresný súd sa totiž úplne zabudol zaoberať otázkou účinnej ochrany a realizácie ústavných práv sťažovateľky.

Podľa § 19 ods. 1 písm. a) bodu 3 zákona o konkurze ak sa konkurzné konanie začalo na návrh veriteľa, súd do 5 dní od začatia konania vyzve dlžníka na vyjadrenie, či súhlasí, aby súd rozhodol vo veci vyhlásenia konkurzu bez pojednávania; ak tak dlžník urobí, súd zruší termín pojednávania a rozhodne bez pojednávania; rovnako postupuje aj vtedy, ak sa má za to, že dlžník svoju platobnú schopnosť neosvedčil. Pri aplikácii tohto ustanovenia okresný súd neprihliadol na účel pojednávania, ktorým je predovšetkým odstránenie prípadných pochybností, a to v záujme spravodlivého rozhodnutia o návrhu na vyhlásenie konkurzu. V konkurznom konaní sa totiž úpadok dlžníka predpokladá, pričom vo fáze pred rozhodnutím o vyhlásení konkurzu sa skúma možnosť preukázania opaku a práve na tento účel nariaďuje súd pojednávanie. Zo samotného zákonného ustanovenia vyplýva, že aj napriek špecifickej povahe konkurzného konania sa o návrhu vyhlásenia konkurzu má primárne konať na pojednávaní. Nekonanie pojednávania pri rozhodovaní o vyhlásení konkurzu je len výnimočné, a to v zákonom taxatívne vymedzených prípadoch. Je to vtedy, ak je súd toho názoru, že dlžník svoju platobnú schopnosť neosvedčil, alebo ak dlžník súhlasí, aby súd rozhodol vo veci vyhlásenia konkurzu bez pojednávania. Zákon o konkurze pritom nerieši otázku, ako má súd postupovať v prípade, ak dlžníkov súhlas bol udelený podmienčne alebo dodatočne. Keďže ustanovenie § 19 zákona o konkurze je garanciou ústavného práva účastníkov konkurzného konania na verejné prerokovanie veci, v prípade existencie pochybnosti, či sa má pojednávanie konať, alebo nie, treba v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy pojednávanie zrealizovať. Vychádzajúc zo skutočnosti, že sa v konkurznom konaní rozhoduje nielen o právach dlžníka, ale aj o právach veriteľov, zákon musí nepochybne garantovať ochranu ústavného práva na spravodlivý súdny proces tak dlžníkovi, ako aj jeho veriteľom.

Jednou zo základných zásad spravodlivého procesu je aj zásada rovnosti strán vyplývajúca z čl. 47 ods. 3 ústavy. Súhlas s nekonaním pojednávania udelený v súlade s ustanovením § 19 zákona o konkurze musí byť urobený ako jednoznačný a bezvýhradný prejav vôle, lebo iba takýto súhlas je spôsobilý zabezpečiť všetkým účastníkom konania rovnakú právnu pozíciu pre uplatňovanie práv. Hlavným dôvodom zakotvenia inštitútu súhlasu s nekonaním pojednávania podľa ustanovenia § 19 zákona o konkurze je naplnenie zásady hospodárnosti a efektívnosti konania, napríklad v prípade, ak by konanie pojednávania stratilo význam. Udelenie tohto súhlasu pritom rozhodne nemôže byť prostriedkom na znevýhodnenie ostatných účastníkov konania. Zrušenie pojednávania z dôvodu súhlasu udeleného len v prípade, ak bude rozhodnuté v prospech dlžníka, má (a v danom prípade nepochybne malo) za následok znevýhodnenie postavenia sťažovateľky ako účastníčky konkurzného konania. Rešpektovanie takéhoto súhlasu zo strany všeobecného súdu spôsobilo, že celý priebeh rozhodovania súdu bol koncentrovaný len jednostranne, a to na preukazovanie tvrdení dlžníka. Takýto postup pritom smeruje jednak proti samotnej podstate a konštrukcii konkurzného konania, ale tiež vytvára aj značnú právnu nerovnosť v postavení účastníkov konkurzného konania. Podstatné je, že vzdanie sa práva na pojednávanie musí byť jednoznačné. Okresný súd, ale ani krajský súd sa skutočnosťou, že došlo k udeleniu podmieneného a dodatočného súhlasu, vôbec nezaoberali, hoci posúdenie namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu záleží práve aj od posúdenia tejto otázky. V ďalšom sťažovateľka uvádza podrobne štvorbodový text rovnakého zaobchádzania. Poukazuje ďalej na to, že ustanovenie § 19 zákona o konkurze počíta s tým, že v dôsledku súhlasu dlžníčky s nekonaním pojednávania dochádza k odopretiu práva na verejné prerokovanie veci aj ostatným účastníkom konania. Ide však o prípad, keď sa dlžník na výzvu súdu vyjadří, že s nekonaním pojednávania súhlasí, a to bez ohľadu na viazanosť tohto súhlasu s akoukoľvek podmienkou. Udelenie súhlasu má byť pritom práve na ťarchu samotného dlžníka, keďže jeho úpadok sa v konkurznom konaní primárne prezumuje. Preukázanie opaku je tak úlohou dlžníka, ktorý sa má „vyviniť“ a osvedčiť svoju platobnú schopnosť. Vo fáze pred rozhodnutím o vyhlásení konkurzu sa skúma možnosť osvedčenia platobnej schopnosti dlžníka. Ak existuje predpoklad, že domnienka platobnej neschopnosti dlžníka môže byť vyvrátená, všeobecný súd nariadi termín pojednávania. Ustanovenie § 19 zákona o konkurze je

predovšetkým premietnutím zásady hospodárnosti konania v prípade, ak by bolo ďalšie dokazovanie z dôvodu nespornosti návrhu na vyhlásenie konkurzu neúčelné. Nekonanie pojednávania z dôvodu súhlasu dlžníka, ktorý je udelený len v prípade, ak bude rozhodnuté v jeho prospech, rozhodne nesleduje legitímny cieľ uvedeného ustanovenia. Rešpektovanie takto podmieneného súhlasu by totiž spôsobilo, že celý priebeh rozhodovania súdu by bol koncentrovaný výlučne na to, aby boli preukazované len tvrdenia dlžníka, čo však nemôže byť kvalifikované ako primerané. Obmedzenie práva sťažovateľky vyjadriť sa ku kľúčovému novodoloženému dôkazu zo strany dlžníčky nie je možné vyhodnotiť ako legitímne a primerané.

Okresný súd svojím postupom odňal sťažovateľke možnosť konať pred súdom aj tým, že jej znemožnil realizovať procesné právo vyjadriť sa k podaniu druhého účastníka konania, teda k vyjadreniu dlžníčky z 26. júla 2013. Pritom účelom vyjadrenia malo byť práve osvedčenie platobnej schopnosti dlžníčky. Keďže ide o taký dôkaz, ktorý má obsahovať zistenia významné, ba až kľúčové pre rozhodnutie vo veci vyhlásenia konkurzu, súd sťažovateľke ako účastníčke konania vytvoril podstatne nevýhodnejšie podmienky na preukázanie jej tvrdení, než akými disponovala dlžníčka. Súd rozhodujúci o veriteľskom návrhu na vyhlásenie konkurzu musí pri hodnotení dôkazov vychádzať nielen z vyjadrení a dôkazov dlžníka, ale aj veriteľa. Za podstatné treba pritom považovať to, že okresný súd najprv vyzval sťažovateľku, aby zaujala stanovisko k vyjadreniu dlžníčky z 26. júla 2013 v uloženej lehote. Aj napriek tomu, že táto lehota ešte plynula, okresný súd uznesením z 12. augusta 2013 konkurzné konanie zastavil. Treba zdôrazniť, že potom, ako okresný súd vyzval sťažovateľku, aby sa k podaniu dlžníčky vyjadrila, mala sťažovateľka nielen právo, ale aj povinnosť vyjadriť sa. Vzhľadom na to je nepochopiteľné, ako mohol okresný súd konanie zastaviť, hoci ešte neuplynula ním samotným určená lehota pre sťažovateľku, aby sa vyjadrila. Posledným dňom tejto lehoty bol totiž až 20. august 2013. Okresný súd nepostupoval správne ani z formálneho hľadiska, keď najprv (12. augusta 2013) rozhodol o zastavení konania a až následne (13. augusta 2013) zrušil už predtým na 13. september 2013 nariadený termín pojednávania. Poradie týchto úkonov malo byť opačné.

Vzhľadom na ustanovenie § 198 ods. 1 poslednej vety zákona o konkurze vylučujúce dovolanie a mimoriadne dovolanie proti uzneseniu vydanému podľa tohto zákona je sťažovateľka presvedčená, že je daná právomoc ústavného súdu o veci konať a rozhodnúť.

Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaniach vedených okresným súdom pod sp. zn. 23 K 4/2013 a krajským súdom pod sp. zn. 2 CoKR 78/2013 s tým, aby boli uznesenia okresného súdu z 12. augusta 2013 a krajského súdu zo 14. novembra 2013 zrušené a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Požaduje tiež náhradu trov právneho zastúpenia v sume 340,90 €.

Z ďalšieho doplnenia sťažnosti zo 7. apríla 2014 doručeného ústavnému súdu elektronicky toho istého dňa vyplýva, že sťažovateľka namieta aj záver krajského súdu, podľa ktorého dlžníčka osvedčila spornosť pohľadávok. Je totiž toho názoru, že samotná existencia súdnych sporov spochybňujúcich jej pohľadávky nemôže bez ďalšieho zakladať ich spornosť.

II.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 2 CoKR 78/2013-369 zo 14. novembra 2013 vyplýva, že ním bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 23 K 4/2013-263 z 12. augusta 2013. Podľa názoru krajského súdu základnou argumentáciou sťažovateľky v podanom odvolaní je, že konkurzné konanie bolo zastavené bez toho, aby okresný súd počkal na vyjadrenie sťažovateľky k veci, čím malo dôjsť k znemožneniu realizácie jej procesného práva vyjadriť sa k podaniu druhého účastníka konania, a tým aj k odňatiu možnosti konať pred súdom. Sťažovateľka je toho názoru, že dlžníčka neosvedčila dostatočným spôsobom svoju platobnú schopnosť, resp. neurobila tak vierohodne, čím vznikli určité nezrovnalosti, ktoré bolo potrebné vyjasniť na nariadenom pojednávaní, ktoré však bolo nakoniec zrušené. Okresný súd sa podľa sťažovateľky nekriticky stotožnil s vyjadreniami dlžníčky bez možnosti verifikácie a konfrontácie týchto skutočností sťažovateľkou, resp. znaleckým posudkom. Podľa § 197 ods. 1 zákona o konkurze v konaní podľa tohto zákona koná a rozhoduje jediný sudca, pričom pojednávanie nariaďuje len

vtedy, ak to pokladá za potrebné. Zo znenia § 19 zákona o konkurze je zrejmé, že tento je koncipovaný vo vzťahu k dlžníkovi s cieľom zabezpečenia práva na spravodlivý proces, keďže zabezpečuje dlžníkovi predovšetkým právo na vypočutie prostredníctvom verejného pojednávania. Vzhľadom na nevyhnutnosť eurokonformnému výkladu je potrebné v prípade veriteľských návrhov trvať na požiadavke nariadenia pojednávania. Z pohľadu práva na spravodlivý proces zabezpečuje právna úprava dlžníkovi predovšetkým právo na vypočutie prostredníctvom verejného pojednávania. Dlžník sa však na základe výzvy súdu môže vzdať práva na verejné prerokovanie veci. Je potrebné zdôrazniť, že po vykonanom dokazovaní okresný súd dospel k záveru, že dlžníčka osvedčila spornosť pohľadávok, v dôsledku čoho sťažovateľka stratila aktívnu legitimáciu v konaní. Nie je teda možné považovať ju za veriteľku označenej dlžníčky, a preto posudzovanie platobnej schopnosti dlžníčky a vyhodnocovanie možných argumentov sťažovateľky na pojednávaní sa stalo bezpredmetné. Pojednávanie je totiž potrebné vykonať pri spornosti oprávnenosti návrhu na vyhlásenie konkurzu.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy

zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému okresným súdom pod sp. zn. 23 K 4/2013, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy.

Proti uzneseniu okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky podľa ústavy a dohovoru mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň vylúčená v uvedenom rozsahu právomoc ústavného súdu. Treba tiež dodať, že sťažovateľka využila právo podať proti rozsudku okresného súdu odvolanie.

Odlišná je situácia týkajúca sa tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému krajským súdom pod sp. zn. 2 CoKR 78/2013. Túto časť sťažnosti treba považovať jednak za podanie zjavne neoprávnenej osoby, ako aj za zjavne neopodstatnenú.

Podľa § 19 ods. 1 písm. a) bodu 2 zákona o konkurze (súd) určí termín pojednávania, na ktoré predvolá dlžníka a o ktorom upovedomí veriteľov označených v návrhu; predvolanie, ako aj upovedomenie súd doručí zverejnením v Obchodnom vestníku; dlžníkovi predvolanie doručí aj iným spôsobom; termín pojednávania súd určí tak, aby sa konalo najneskôr do 70 dní od začatia konkurzného konania.

Podľa § 19 ods. 1 písm. a) bodu 3 zákona o konkurze vyzve dlžníka na vyjadrenie, či súhlasí, aby súd rozhodol vo veci vyhlásenia konkurzu bez pojednávania; ak tak dlžník urobí, súd zruší termín pojednávania a rozhodne bez pojednávania; rovnako postupuje aj vtedy, ak sa má za to, že dlžník svoju platobnú schopnosť neosvedčil.

Z citovaných ustanovení zákona o konkurze je nepochybné, že z hľadiska posúdenia otázky, či sa bude konať a rozhodovať v rámci pojednávania alebo bez jeho nariadenia,

zákon považuje za právne relevantné stanovisko dlžníka. Vychádza pritom zrejme z prezumpcie, že označený dlžník je v úpadku, pričom mu dáva možnosť, aby preukazoval opak (svoju platobnú schopnosť) na pojednávaní.

Takéto znenie zákona má nepochybne oporu v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej konkurzné konanie má značné dôsledky na ekonomické aktivity úpadcu, ktorého oprávnenia sa stávajú obmedzenými v dôsledku vymenovania správcu konkurznej podstaty, a preto je na mieste konať a rozhodnúť na pojednávaní (Exel proti Českej republike z 5. 7. 2005).

Sťažovateľka v uvedenej súvislosti namieta tú skutočnosť, že hoci súhlas dlžníčky s upustením od pojednávania nebol jednoznačný (bol totiž formulovaný podmienene, teda bol viazaný na splnenie určitej podmienky), okresný súd považoval takýto podmienený súhlas za právne relevantný a na jeho základe (podľa sťažovateľky nesprávne) už predtým nariadený termín pojednávania zrušil.

Z pohľadu ústavného súdu treba konštatovať, že sťažovateľka sa uplatnenou námietkou vlastne domáha ochrany práva na vykonanie ústneho pojednávania, ktoré v zmysle zákona neprináleží jej (nejde primárne o jej právo), ale dlžníčke, o ktorej sa v konkurznom konaní tvrdí, že je v úpadku (stala sa platobne neschopnou). Obstojí preto záver, že túto námietku sťažovateľky treba považovať za námietku zjavne neoprávnenej osoby. Sťažovateľka nie je oprávnená domáhať sa ochrany práv patriacich niekomu inému.

Doteraz pertraktovaná námietka sťažovateľky úzko súvisí s jej ďalšou sťažnostnou námietkou, podľa ktorej okresný súd rozhodol o zastavení konkurzného konania predtým, než by sťažovateľke uplynula sudcovská lehota, v rámci ktorej okresný súd od nej žiadal, aby zaujala stanovisko k vyjadreniu dlžníčky snažiacej sa preukázať svoju platobnú schopnosť.

Zo skutkového hľadiska treba zdôrazniť, že sťažovateľka právom tvrdí, že hoci sudcovská lehota na podanie stanoviska k vyjadreniu dlžníčky jej mala uplynúť 20. augusta 2013, okresný súd uznesením z 12. augusta 2013 konkurzné konanie zastavil.

Bez opory vo faktoch nie je ani to tvrdenie sťažovateľky, podľa ktorého potom, ako sa o zastavujúcom uznesení dozvedela, už nemalo z jej pohľadu zmysel podávať stanovisko, a preto ho ani nepodala. V tejto súvislosti sa javí ako podstatné, že uznesenie okresného súdu č. k. 23 K 4/2013-263 z 12. augusta 2013 bolo v elektronicky prístupnom Obchodnom vestníku uverejnené 19. augusta 2013. Je teda možné, že sa sťažovateľka o vydaní uznesenia v deň jeho zverejnenia v Obchodnom vestníku mohla dozvedieť, hoci inak písomné vyhotovenie tohto uznesenia bolo jej právnomu zástupcovi doručené poštou až 27. augusta 2013 (ako to vyplýva z dátumovej pečiatky na uznesení, ktoré bolo ústavnému súdu sťažovateľkou predložené).

Napriek dosiaľ uvedenému treba túto námietku považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného

predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Podľa názoru ústavného súdu, hoci sťažovateľka nie z vlastnej viny nemala možnosť v konaní vedenom okresným súdom zaujať stanovisko k vyjadreniu dlžníčky preukazujúcej jednak svoju solventnosť, ale zároveň aj neoprávnenosť pohľadávok sťažovateľky voči nej, mala túto možnosť v plnom rozsahu v rámci odvolacieho konania vedeného proti uzneseniu okresného súdu č. k. 23 K 4/2013-263 z 12. augusta 2013. Sťažovateľka odvolanie aj podala a uviedla v ňom všetko, čo považovala za potrebné a relevantné uviesť, a to už so znalosťou nielen tvrdení dlžníčky, ale aj argumentácie okresného súdu.

Inými slovami, pochybenie, ktorého sa dopustil svojím postupom okresný súd, bolo v odvolacom konaní v plnej miere napravené. Nemôžu byť totiž žiadne pochybnosti o tom, že krajský súd rozhodoval o veci s plnou znalosťou argumentov oboch účastníčok, teda tak dlžníčky, ako aj sťažovateľky ako veriteľky. V konečnom dôsledku preto nebola dlžníčka oproti sťažovateľke zvýhodnená. Týka sa to nielen toho, že obe sa vyjadrili pred rozhodnutím krajského súdu k otázkam, ktoré považovali za podstatné a rozhodujúce, ale aj toho, že obe dostali túto možnosť v písomnej forme, keďže ani jedna z nich nemala možnosť osobného kontaktu so súdom (nekonalo sa ústne pojednávanie, ale ani výsluch niektorého účastníka konania).

Napokon treba námietku sťažovateľky uplatnenú v doplnení sťažnosti zo 7. apríla 2014, podľa ktorej je nesprávny záver o spornosti jej pohľadávok, považovať za oneskorene podanú.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Vzhľadom na to, že uznesenie krajského súdu sa stalo právoplatným ešte 8. januára 2014, treba považovať dopĺňujúcu námietku uplatnenú 7. apríla 2014 (teda takmer po troch mesiacoch) za oneskorenú.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júna 2014